

sentere den danske Folkekirkes Menighed, som skulle deltage i de Spørgsmaal, som Menighedsraadene ville faa med at gøre. Af dem maa det bestemt fordres, at de vedkende sig at være lutherske Kristne, og det har jo ogsaa den højtærede Minister til Dels indrømmet i det Forslag, han har forelagt os, idet der jo ogsaa fordres af dem, som skulle være paa Valglisten, altsaa have Stemmeret, at de skulle vedkende sig at høre til Folkekirken, at de skulle være døbte og konfirmerede i Folkekirken, og at alle de, som af Præsten med Biskoppens Sanktion være udelukkede fra Nadverens Sakramente, ikke kunne faa Del i Valgretten til Folkekirken.

Det har nu det ærede Udvalg lavet om og forandret derhen, at Erklæringen skal gaa ud paa, at de vedkommende have „fuld Adgang til Nydelsen af Folkekirken Gøder“. Jeg tror nu, at det kan blive et meget vanskeligt og indviklet Spørgsmaal, og jeg maa i noget give det ærede Medlem for Verninge (H. Holm) Ret i hans Betragtninger paa dette Punkt, og den højtærede Minister har jo heller ikke i Dag afkræftet det. Han har henvist til, at det i sidste Instans vil blive Højesteret, som vil komme til at afgøre, hvorvidt Præsten har handlet rigtigt deri eller ikke. Men han har ogsaa sagt, at det er den danske Folkekirke eller den evangelisk-lutherske Lære, som den er udtrykt i Christian den 5tes danske Lov, som Højesteret maa følge, og han var overbevist om, at Højesteret ogsaa vil følge Danske Lov, og derfor ogsaa maa stadfæste saadanne Afgørelser, som gaa ud paa at udelukke Folk fra Nydelsen af Kirkens Gøder af de forskellige Grunde, der ere nævnte i denne Paragraf af Danske Lov.

Men, som jeg sagde før, naar det skal gælde for dem, som skulle staa paa Valglisten, maa det i endnu højere Grad gælde for dem, som skulle repræsentere Menighederne gennem Menighedsraadene, og derfor er det, jeg har stillet mine Ændringsforslag, fordi jeg ikke er tilfreds med det, som staa i det oprindelige Forslag, og som jo efter Udvalgets Behandling bliver staaende, nemlig at det Løfte, som Menighedsraadene skulle underskrive, skal lyde paa, at de ville arbejde i Over-

ensstemmelse med Lovgivningen og den danske Folkekirkes Forskrifter. Der blev jo gjort gældende under Forslagets 1ste Behandling af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), at det vilde ikke have saa meget at betyde med det Løfte, som fordres der, for det vilde de allerfleste kunne sætte sig ud over og ikke tage noget Hensyn til, saa at vi godt kunde faa erklærede Modstandere af Menighederne og af Kristendommen til at staa i Spidsen for Ledelsen, til at staa blandt Menighedsraadenes Medlemmer, som skulle repræsentere Menighederne i disse forskellige Spørgsmaal. Og han sagde det jo ogsaa i Gaar i sit Foredrag, at fordi disse forskellige Løfter omfatte saa meget, vilde de ingen Betydning have for det store Flertal. Jeg har ment, at naar man simplificerede det noget, som jeg har gjort i mit Ændringsforslag til § 8, vil det blive tydeligt og klart bestemt, hvad det er, de skulle vedkende sig. Saa ville ikke Folk, der staa i vitterlig Modstrid med den evangelisk-lutherske Lære, kunne underskrive et saadant Løfte. Naar jeg har foreslaaet, at Folk skal vedkende sig deres Daabspagt, ikke alene, som der staa i det oprindelige Forslag, være døbte og konfirmerede i den danske Folkekirke, men ogsaa vedkende sig denne Daabspagt, vedstaa det Løfte, de have givet ved deres Konfirmation, og erklære, at de med Troskab og Nidkærlighed ville udføre det dem betroede Hverv, overensstemmende med Lovgivningen og den evangelisk-lutherske Bekendelse efter deres kristelige Børnelærdom, saa vil ingen med Ærlighed kunne komme uden om det. Og deri ligger ikke mere end hvad enhver, der har gaaet i Skole, nydt Undervisning, lært Luthers lille Katekismus, kan være klar over; ingen kan sige, at han ikke ved Besked derom.

Men naar det bestemmes saaledes, bliver det ogsaa nødvendigt at foretage Forandringer i §§ 6 og 7, saa at Menighedsraadene faa Lov til at udelukke dem, der handle i aabenbar Strid med det i § 8 afgivne Løfte, af Menighedsraadet. Dertil sigter min Ændring til § 6. Det bestemmes der i Forvejen, at Valgets Gyldighed ophører for den, der mister sin Valgret i